

opusdei.org

Дивитись на роботу по-новому

Ми перебуваємо на порозі нового століття; цей час потребує відкритості розуму, швидкості прийняття безпрецедентних викликів, і запрошує нас, "...згадати з вдячністю минуле, жити, палко люблячи сьогодні і відкритися з довірою на майбутнє".

21.09.2016

Дивитись на роботу по-новому

9 січня 1902 року народився святий Хосемарія Ескрива де Балагер. Точним відображенням плідності його справ на землі є пункт, з якого починається «Шлях»: «Хай життя твоє не буде безплідним. Будь корисним. Карбуй життя. Променій твоєю вірою і твоєю любов'ю, наче світильник. Твоїм апостольським життям зітри сліди бруду і намулу, залишені нечестивими сіячами ненависти. І запали всі земні дороги Христовим вогнем, що його носиш у серці».

Так, він був безмежно закоханий у Христа, і любов не зникає і не вмирає. Саме тому сота річниця, яку сьогодні ми збираємося святкувати, не є звичайним спогадом минулого. Ця пам'ятна подія нагадує нам про смирення Засновника Opus Dei, який уникав похвал і важко працював, не роблячи галасу. Коли виповнилася

п'ятдесята річниця його
священницьких свячень, коли всі
вважали його вчителем
внутрішнього життя, він казав, що
відчуває себе «дитиною, яка
лечить». І також повторював, що
коли ми отримуємо лист, конверт
викидаємо, а всю увагу
зосереджуємо на повідомленні:
він був переконаний, що являє
собою лише конверт;
найголовніше – це повідомлення,
дух освячення повсякденного
життя, доручений йому Господом.

Сторіччя кидає погляд у майбутнє:
воно не є ностальгією за минулим,
адже є проектом, надією, щирим
бажанням зростати в любові до
Бога й до ближнього. Ми
перебуваємо на порозі нового
століття; цей час потребує
відкритості розуму, швидкості
прийняття безпрецедентних
викликів, і запрошує нас, як пише
Святіший Отець в апостольському

посланні «*Novo Millennio ineunte*»,
«згадати з вдячністю минуле,
жити, палко люблячи сьогодні і
відкритися з довірою на
майбутнє».

Повідомлення, доручене Церкві
через Засновника *Opus Dei*, має
видимий внутрішній динамізм,
адже, як наголошується в декреті,
яким Папа проголосив героїчність
чеснот блаженного Хосемарії,
«воно покликане незмінно
тривати, незважаючи на
історичні перипетії, ніби
невичерпне джерело духовного
світла». Коли ми заглиблюємося у
вчення блаженного Хосемарії, це
духовне світло вказує нам, що
жодна людина не знаходиться
поза межами цього Господнього
покликання, і як наслідок передає
нам впевненість того, що образ
його – небо і земля – зустрічаються
не лише в далечині, на горизонті,
але радше зустрічаються в серці

дітей Божих, котрі обіцяють з невимовною мужністю шукати Христа, присутнього у вічних реаліях.

Блаженний Хосемарія цілком віддався служінню місії, яку він отримав від Бога: і все, що стосувалося його особистості, від відкладав убік. Можна сказати, що він жив лише цим завданням – віддати життя, аби зміцнити інститут, необхідний для поширення цього повідомлення, аби нагадати християнам, які живуть у гущавині світу, що Господь кличе їх у звичайних заняттях повсякденного життя. «Є щось святе, божественне, приховане в найзвичайніших ситуаціях, що належить кожному з нас відкрити», – пише Засновник (*Conversaciones con Mons. Escrivá de Balaguer*, n. 114). Він поклав усі свої сили на служіння цьому ідеалу, одночасно величному і

звичайному. Саме тому велика кількість християн змогли навчитися від нього відкривати надприродній вимір повсякденного життя: там, де інші бачать шматки розбитого скла, він відкрив чисте золото, смарагди, рубіни.

Плідність його життя є плодом його цілковитої самовіддачі церковному служінню, яке доручив йому Господь. Такою насправді була надприродня логіка, яка дозволяє віддати весь простір Богові, бути смиренним. Це смирення, яке веде не до пасивності, але до повної самовіддачі, не залишаючи для себе ні найменшої частки життєвих можливостей. Саме тому сьогодні мені б хотілося зазначити, і перш за все самому собі, що для того, аби реалізувати весь можливий потенціал, вміщений у вченні блаженного

Хосемарії, ми маємо бути готовими до тієї самовіддачі, якою він себе віддав.

Це слухна нагода, щоб зрозуміти силу, зосереджену в ідеї того, що робота – це служіння. «Служіння, – писав Засновник *Opus Dei*, – як мені подобається це слово! Служити моєму Цареві й через Нього всім, хто є відкуплений Його кров'ю. Якби ми, християни, вміли служити» (*Es Cristo que pasa*, п. 182).

Служити означає жертвувати собою, що є гарантією дієвої любові, яка надає перевагу справам, а не словам. Тут народжується солідарність і домашні чесноти, в які зодягається справжня любов: посмішка, терпеливість, мистецтво задовільнити інших, уміти промовчати, зачекати. Великі й малі речі містяться в

цьому духові служіння, яке поєднує радість і смирення. В душі християнина немає місця для посередності, якщо він навчився споглядати приклад Христа. Ті, хто був із Ним знайомий, здивовано коментували: «Він усе гаразд учинив» (Мк 7, 37), починаючи з дитячого періоду і в роки тихої праці в Назареті. Брати участь у справі відкуплення насправді означає поєднувати великі амбіції пошуку святості з піклування про маленькі речі.

Але для того, щоб служити, необхідно по-справжньому відмовитися від пошуку власного «я», власного існування, від успіху («Ніхто не може служити двом господарям», Мт 6, 24) – щоб шукати славу Бога. Йти за логікою служіння означає досягнути професійного престижу, заснованого не на зовнішньому вигляді, а на здатності

дослухатися до реальних потреб ближніх. Працювати для служіння Богові та ближньому означає прийняти відповідальність дати гарний приклад власної праці, вміти співдіяти для спільного блага отриманими талантами. І це можна досягти, лише серйозно практикуючи чесноти під час роботи, даючи місце власній професійній компетенції, маючи мету, що насправді виходить за межі звичайного досягнення результату власної діяльності. В праці, виконаній таким чином, найглибшим очевидним мотивом є любов до Бога. Саме тому той, хто працює, служачи, має на меті набагато більше, ніж особисте визнання, – це пошук Божої волі в тисячах перепетій повсякденного життя. І в результаті не втрачає мир перед перешкодами та непередбачуваними подіями життя.

Дух служіння, таким чином, докорінно змінює цінності, на яких будується суспільство («Ось я раба Господня», Лк 1, 38). Поверни християнину справедливе значення реальності, щоб він зрозумів, у чому полягають справжні ідеали і цілі, які він має досягнути, незважаючи ні на що («Не так воно хай буде між вами, але хто з-між вас хоче стати великим, хай буде вам слугою, і хто з-між вас хоче бути першим, хай буде рабом усіх», Мк 10, 43-44). Приклад блаженного Хосемарії допомагає нам знайти в Євангелії силу преображення світу, до якого ми, християни, покликані. Святі свідчать про вічну актуальність Євангелія. І з ними розуміємо, що «Ісус Христос той самий вчора, сьогодні, і на віки віків» (Діян 13, 8).[1]

---

[1] Хав'єр Ечеварріа

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
uk-ua/article/divitis-na-robotu-po-
novomu/](https://opusdei.org/uk-ua/article/divitis-na-robotu-po-novomu/) (21.03.2026)